

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer trettiseks

Jeff Pippenger

2026-01-27

Nummer trettiseks

I «uroligheten», som James White identifiserer som millerittenes spredning etter 22. oktober 1844, opplevde William Miller en drøm i 1847, og to år senere ble han lagt til hvile.

«Dersom William Miller kunne ha sett lyset i det tredje budskapet, ville mange ting som syntes mørke og gåtefulle for ham, ha blitt forklart. Men hans brødre ga uttrykk for så dyp kjærlighet til ham og så stor interesse for ham, at han mente han ikke kunne rive seg løs fra dem. Hans hjerte hellet mot sannheten, og så så han på sine brødre; de motsatte seg den. Kunne han rive seg løs fra dem som hadde stått skulder ved skulder med ham i forkynnelsen av Jesu komme? Han tenkte at de visst ikke ville føre ham vill.»

«Gud lot ham falle under Satans makt, dødens herredømme, og skjulte ham i graven for dem som stadig drog ham bort fra sannheten. Moses feilet idet han stod for å gå inn i det lovede land. Slik så jeg også at William Miller feilet idet han snart skulle gå inn i det himmelske Kanaan, ved å la sin innflytelse gå imot sannheten. Andre ledet ham til dette; andre må stå til regnskap for det. Men engler våker over det dyrebare støvet av denne Guds tjener, og han skal stå fram ved lyden av den siste basun.»

«En fast plattform»

«Jeg så en skare som sto vel bevoktet og fast, uten å gi noen støtte til dem som ville rokke ved legemets etablerte tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fikk se tre trinn – den første, den andre og den tredje engels budskap. Min ledsagende engel sa: «Ve den som flytter en blokk eller rører en knappenål i disse budskapene. Den rette forståelsen av disse budskapene er av livsviktig betydning. Sjelers skjebne avhenger av måten de blir mottatt på.» Jeg ble igjen ført ned gjennom disse budskapene og så hvor dyrt Guds folk hadde kjøpt sin erfaring. Den var blitt vunnet gjennom mye lidelse og hard kamp. Gud hadde ledet dem skritt for skritt, inntil Han hadde satt dem på en fast, urokkelig plattform. Jeg så enkeltpersoner nærme seg plattformen og undersøke grunnvollen. Noen steg straks opp på den med glede. Andre begynte å finne feil ved grunnvollen. De ønsket at det skulle gjøres forbedringer, og da ville plattformen bli mer fullkommen, og folket langt lykkeligere. Noen steg ned fra plattformen for å undersøke den og erklærte at den var lagt feil. Men jeg så at nesten alle sto fast på plattformen og formante dem som hadde steget ned, om å slutte med sine klager; for Gud var Mesterbyggeren, og de kjempet mot Ham. De gjenfortalte Guds underfulle verk, som hadde ført dem til den faste plattformen, og i enhet løftet de sine øyne mot himmelen og priste Gud med høy røst. Dette virket på noen av dem som hadde klaget og forlatt plattformen, og de steg igjen opp på den med ydmykt åsyn.» Early Writings, 258.

Millers vidunderlige verk

William Millers «underfulle verk» ledet til «den faste grunnvollen», som var den «solide, urokkelige plattform». «Grunnvollen» til den «urokkelige plattform», og det påfølgende angrepet på både «plattformen» og «grunnvollen» som ble introdusert etter Millers død i 1849, blir identifisert i hans drøm.

William Miller er symbolet på adventismens grunnvoller.

Han er også symbolet på den millerittiske historien fra 1798 til 1863.

Han er også symbolet på millerittisk historie fra 1798 til 1844.

Han er også symbolet på de tre englers historie fra 1798 og fram til søndagsloven.

Han er framstilt ved de førtiseks årene fra 1798 til 1844.

Han er framstilt ved tallet «220» i relasjon til de 2 520 og de 2 300.

Han er framstilt ved de «sju tider» — de 2 520.

Han er framstilt ved de 2 300.

Millers to drømmer ble forebildet ved Nebukadnesars to drømmer i Daniel kapittel 2 og kapittel 4.

Perioden på 1798 begynner med Nebukadnesar og ender i 1863 med Belsasar.

Perioden fra 1798 til søndagsloven begynner med Nebukadnesar og ender med Belsasar.

Som symbolet på millerittenes historie er han symbolet på grunnvollene, som representerer de sannhetene som ble oppdaget mellom alfaoppdagelsen av de 2 520 og omegaoppdagelsen av de 2 300. I sin kommentar til William Millers drøm identifiserte James White at «nøkkelen» var Millers metode for å studere Bibelen. Metodologien er Davids nøkkel som ble lagt på Millers skulder, for han fremholdt profetien om 2300 år, som endte da Jesaja 22,22 ble oppfylt den 22. oktober 1844.

Sannhetene som begynte å bli avforseglet fra og med 2023, er de sannhetene som allerede ble identifisert i presentasjonene om Habakkuks tavler 95, og disse sannhetene blir nå satt inn i en ny ramme av «Sannhet».

Ropet fra røsten i ørkenen i juli 2023 identifiserte at gråt og sorg var nødvendig for dem som skulle omvende seg som følge av kunngjøringen av 18. juli 2020. De som skulle være blant de vise jomfruene, skulle omvende seg i samklang med bønningen i Daniel ni, som er bønningen til dem i 3. Mosebok 26 som erkjenner at de er blitt spredt.

Når Miller sier: «Mens jeg således gråt og sørget over mitt store tap og mitt ansvar, kom jeg Gud i hu og ba inderlig om at Han ville sende meg hjelp. Straks ble døren åpnet, og en mann kom inn i rommet, hvorpå alle menneskene forlot det; og han, som hadde en støvkost i hånden, åpnet vinduene og begynte å børste støv og skrap ut av rommet.»

Døren som ble åpnet, var Millers hjerte da han «ba inderlig» om «hjelp». Jesus som det sanne Vitne til Laodikea banker på hjerter og søker inngang. Da døren ble åpnet, begynte en atskillellesprosess. Da døren ble åpnet, ble også «vinduene» åpnet, og «vinduene» er himmelens vinduer.

Johannes så himmelens vinduer åpnet i det nittende kapittelet av Åpenbaringen idet Herren reiste opp sin hær av hvite hester, umiddelbart etter at bruden hadde gjort seg rede. Denne hæren er Esekiels hær, som reiser seg som svar på budskapet fra den sterke østvind. Denne hæren er den triumferende menighet, som forvandles fra den stridende menighet til den triumferende menighet når adskillelsen mellom hveten og ugresset er fullført. Denne adskillelsen fremstilles også som overgangen fra den laodikeiske erfaring til den filadelfiske erfaring. Miller åpnet sitt hjerte og lot det Sanne Vitne komme inn, idet Han skilte hveten fra ugresset og således reiste sin hær av hvite hester til live.

Den 31. desember 2023 kom Dirt Brush-mannen inn i rommet etter at folkene hadde gått, og begynte arbeidet med å fjerne villfarelsens avfall, samtidig som han plasserte de gamle sannhetene fra Habakkuks tavler i en ny sannhetsramme.

«Frelseren var ikke kommet for å sette til side det som patriarker og profeter hadde talt; for Han selv hadde talt gjennom disse representantene. Alle sannhetene i Guds ord kom fra Ham. Men disse uvurderlige edelstenene var blitt satt inn i falske innfatninger. Deres dyrebare lys var blitt gjort til tjener for villfarelsen. Gud ønsket at de skulle tas ut av sine villfarelsens innfatninger og settes inn igjen i sannhetens ramme. Dette verk kunne bare en guddommelig hånd utføre. Ved sin forbindelse med villfarelsen hadde sannheten tjent saken til Guds og menneskenes fiende. Kristus var kommet for å sette den der hvor den ville herliggjøre Gud og virke til menneskehetens frelse.» The Desire of Ages, 287.

En av de første sannhetene som ble undervist i 2024, var forklaringen på skuffelsen den 18. juli 2020. Linje på linje ble det erkjent at de første skuffelsene i enhver reformlinje identifiserte den 18. juli 2020 som et primært veimerke i lignelsen om de ti jomfruer. Emnet om skuffelsen ble «nøkkelen» til å låse opp sannheten om helligdommen; mens helligdommen i den store skuffelsen i 1844 var «nøkkelen» som låste opp skuffelsen.

Mannen med jordkosten, som også er Løven av Juda stamme, begynte å åpne budskapet om Midnattsropet i 2023. Vi har nå nådd det stedet i Millers drøm hvor Han plasserer det større skrinet på bordet og kaster ned de sannhetene som skal skinne ti ganger klarere enn solen. Én av disse juvelene er åpenbaringen av hvem Han er i den profetiske fortellingen.

Når profetien blir åpnet, er Han Løven av Juda stamme, som tar gamle sannheter og plasserer dem inn i en ny ramme av de tre trinnene av «sannhet». Denne rammen holdes sammen av Kristus som Alfa og Omega, den første og den siste. Som Guds Ord tilrettela Han hvert element i sitt Ord. Som Palmoni utformet Han hvert aspekt som en matematikk.

Da Peter er i Cæsarea Filippi, i den tredje time, åpenbarer Han seg som Palmoni, med en betoning av «profetiske fraktaler». En av de siste åpenbaringene av Kristus som profetiens Herre er

betoningen av profetiske fraktaler, slik de er representert ved Peter i Matteus 16:18, som er symbolet på 1,618, kalt det gyldne snitt i den naturlige verden, men «profetiske fraktaler» av Palmoni.

Vi har bare begynt å identifisere de profetiske fraktalene som finnes innenfor den hellige uken fra 27 til 34. Før vi vender tilbake dit på vår vei til Joels bok, måtte betoningen av profetiske fraktaler føyes til vår betraktning av Millers drøm.

Perioden fra Miller som kalte mennesker til å «komme og se», og Kristus, som mannen med støvbørsten som kalte Miller til å «komme og se», er fra 1798 til og med søndagsloven, men den inneholder en fraktal innenfor denne overordnede historien med perioden fra 1798 til og med 1863. Den inneholder en annen fraktal fra 11. september til og med søndagsloven, og en annen fra 2023 til og med søndagsloven.

Da Miller lukket øynene i larmen, representerte han historien i 1849, da Herren forsøkte å fullføre verket, men uten resultat. Han blir oppreist i 2023, for han er Elias som ble drept på gaten sammen med Moses. Han døde i 1849, og deretter døde han igjen den 18. juli 2020.

Hans drøm ble gitt i 1847; deretter rakte Herren ut sin hånd for andre gang og offentliggjorde 1850-diagrammet. Når Herren rekker ut sin hånd for andre gang i de hundre og førtifire tusens historie, oppstår Miller fra de døde.

Utgangspunktet for adspredelsen av både Israel og Juda blir fremsatt i Jesaja.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående. Jesaja 7:8, 9.

Profetien ble gitt i 742 f.Kr., og nitten år senere, i 723 f.Kr., ble Israel spredt av assyrierne, og deretter, førtiseks år senere, ble Juda spredt av Babylon. De tre årstallene representerer en periode på nitten år, etterfulgt av førtiseks år. Da disse to profetiene endte henholdsvis i 1798 og 1844, var nittenårsperioden ved begynnelsen, fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr., de nitten alfårene, som representerte de nitten omegårene fra 1844 til 1863.

Miller døde fem år inn i omega; nitten år og sju år senere ble Hiram Edsons artikler om «de sju tider» publisert. Sju år senere ble «de sju tider» forkastet. 1856 skulle være beseglingen som gikk forut for søndagsloven i 1863, men slik skulle det ikke være.

Den tredje engelen kom i 1844, 1888 og ved 11. september. Søster White fastslo at da de store bygningene i New York City falt sammen, ville de tre første versene i Åpenbaringen atten bli oppfylt.

Åpenbaringen 18

Vers ÉN—Og etter disse ting så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, som hadde stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet.

Vers TO — Og han ropte med mektig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og den er blitt en bolig for demoner, et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl.

Vers TRE—For alle folkeslag har drukket av vinen fra hennes horeis vredesvin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst.

Den mektige første engelen kom ned med et budskap i sin hånd, og Johannes fikk befaling om å gå og ta den lille boken og ete den. Den første engelen utfører det samme verk som engelen i Åpenbaringen atten, som opplyser jorden med sin herlighet. Dette er fordi den første engelen er alfa og den tredje engelen er omega, og begynnelsen illustrerer alltid enden.

«Jesus ga en mektig engel i oppdrag å fare ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg på hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærhet i himmelen, gikk et overmåte klart og herlig lys foran ham. Jeg fikk vite at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede.» Early Writings, 245.

Den første engelen er vers én i Åpenbaringen atten.

Og etter dette så jeg en annen engel komme ned fra himmelen, som hadde stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet.

Den andre engelen er vers to i Åpenbaringen atten.

Og han ropte med kraftig røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt til bolig for onde ånder og til tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og avskyelig fugl.

Den tredje engelen er vers tre i Åpenbaringen atten.

For alle folkeslag har drukket av hennes utukts vredes vin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike ved overfloden av hennes luksus.

Alle kongene driver hor med skjøgen ved søndagsloven, slik dette er forbildet i vers tre. Den andre engels budskap er at Babylon er falt, og det er vers to. Den første engels oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet, og det er vers ett. Vers ett er 11. september. Vers to er utskillellesprosessen som har pågått gjennom hele menneskeheten siden 11. september, og vers tre er søndagsloven. Av denne grunn er 11. september den tredje engels budskap, og det samme er søndagsloven. 11. september er advarselen om den nært forestående søndagsloven slik den fremstilles i de tre første versene, og den andre røsten i vers fire er søndagsloven. Den første røsten i Åpenbaringen atten er advarselen om den forestående søndagsloven, og denne advarselen forvandles til en levende virkelighet ved søndagsloven.

Perioden fra 11. september til søndagsloven er fremstilt typologisk ved tidsrommet fra alfaens «kom og se» i Millers drøm til omegaens «kom og se». Mellom 11. september og søndagsloven blir juvelene lagt på Millers bord i rommets sentrum, spredt og begravd, og deretter gjenopprettet av mannen med jordkosten. Engelen som steg ned i 1840 med den lille boken, var den første og alfa-engelen som representerte engelen som steg ned ved 11. september. Den engelen blir

identifisert i kapittel ti, når Johannes blir fortalt at boken ville være søt, men bli bitter.

Johannes representerte den første engels bevegelse, representert ved millerittene, og han illustrerte også de hundre og førtifiretusens bevegelse. Først og fremst representerte han de siste dager, slik profeter alltid gjør. Av denne grunn fikk han på forhånd vite at boken kom til å være søt og deretter bitter. Millerittene visste ikke dette på forhånd, men de hundre og førtifiretusene er pålagt å vite dette.

Miller, som den første engels budbærer, er det fremste symbol på en som åt den lille boken. Som møller skulle han skille hveten fra agnene, deretter male kornet til mel og lage brødet som skulle spises. Han delte brødet ved å plassere det midt i rommet sitt og kalle alle som ville, til å «komme og se». Men som et symbol på den som tok boken ut av engelens hånd, henvender Miller seg, lik Johannes, mer til den tredje engels siste dager enn til den første engels tidlige dager. I sin drøm begynner han med å opplyse oss om at han mottok sitt budskap fra en usett hånd. Den første engelen i Åpenbaringen ti har en liten bok i sin hånd, men engelen i Åpenbaringen atten, som er omega til alfaen i 1840, har ingen bok fremstilt i sin hånd, og det er den boken Miller mottok — boken fra en usett hånd. Millers «kom og se» er 11. september, og mannen med støvkosten sitt «kom og se» er søndagsloven.

Mellom alfa og omega «kom og se» har du den andre engels budskap, for alfa er 9/11, som er vers én i kapittel atten, og vers to er den andre engelen som avsluttes ved vers tre, hvilket er søndagsloven og omega «kom og se». I Millers drøm blir den andre engelen, og Babylons fall, fremstilt ved de sju gangene ordet «spre» blir brukt, mens den overordnede fortellingen identifiserer sannheten som overvunnet av villfarelsen.

Den første og den tredje engelen steg ned med budskapet som må tas og etes den 11. august 1840 og henholdsvis 11. september. De to datoene svarer til vers én i Åpenbaringen atten.

De grunnleggende sannhetene ble offentliggjort i mai 1842, med pionerkartet fra 1843 som alfaen i Habakkuks to tavler. I 2012 ble Habakkuks tavler offentliggjort, i samsvar med mai 1842.

Millerittene opplevde sin første skuffelse den 19. april 1844, som er et forbilde på 18. juli 2020. På det tidspunktet ankom den andre engelen, og hans ankomst var i samsvar med vers to i Åpenbaringen atten. Denne skuffelsen markerte slutten på den første engelen. Der ankom den andre engelen, og ventetiden i lignelsen om jomfruene begynte. Historien om den første engelen skal løpe parallelt med historien om den andre, og når den anvendes på denne måten, blir den andre engelens ankomst satt i sammenheng med den første engelens ankomst i 1840 og 11. september.

En nølingstid inntrådte ved 9/11, som ble forbildet ved 19. april 1844. Ved 9/11 ble islams fire vinder løslatt og deretter holdt tilbake. Disse fire vindene hos Johannes er de voldsomme vindene hos Jesaja og profetiens østavind, og beseglingsengelen stiger opp fra øst. Når Han stiger opp, roper Han ifølge Søster White «hold, hold, hold, hold» fire ganger. Nølingstiden som begynner med den andre engelens ankomst, fremstilles som at de fire vindene holdes tilbake inntil de hundre og førtifire tusen er beseglet.

Etter den første skuffelsen ble Samuel Snow ledet til å sammenføre budskapet om Midnattsropet, og slik foregrep han stemmen i ørkenen i juli 2023.

Ved leirmøtet i Exeter skilte adskillelsen av jomfruene på grunnlag av den prøvende oljen også ut og rensset millerittene i samsvar med Paktens Budbærers gjerning. Leirmøtet i Exeter representerte beseglingen, for verket gikk deretter fram som en flodbølge, eller en mektig hær, inntil den tredje engelen ankom den 22. oktober 1844. Nøkkelen til historien er adskillelsen.

Den andre engelen utfører et atskillellesverk når den kommer, slik den gjorde ved den første skuffelsen, og det endte med adskillelsen den 22. oktober. Midt mellom de to adskillelsene ble den andre engels budskap forkynt. Den andre engelen er en gradvis adskillelse inntil den endelige prøven på oljen. Den endelige prøven på oljen leder til lakmusprøven for den tredje engelen. Den lakmusprøven var korset for Jesus, og Getsemane hage, som betyr «oljepressens hage», gikk forut for korsets lakmusprøve, og prøven på jomfruens olje gikk forut for den lukkede dør i 1844.

Den siste prøven, etterfulgt av dom, var den tiende prøven for det gamle Israel. De ble deretter bestemt til å dø i ørkenen. Enten det er Kadesj, Getsemane eller Exeter, viser den siste prøven før dommen, der de to klassene blir skilt, til en siste prøve etter 2023, som går forut for søndagslovens dom med lukket dør. Den siste prøven er beseglingen. En siste eller avsluttende prøve forutsetter en første prøve.

I 2023 tok ventetiden slutt idet Løven av Juda stamme åpnet det synet som skulle vente, ved å ta bort sin hånd. Da begynte Samuel Snøws verk.

Dersom vi stiller den første og den andre engels periode parallelt med hverandre, identifiserer de en engels nedstigning med et budskap som prøver Guds folk ved deres respons på befalingen om å ta og ete budskapet. Det grunnleggende budskapet blir deretter ført fram offentlig, inntil det grunnleggende budskapet svikter. Så kommer den tredje engelen. Den tredje engels periode er de nitten år som var de nittende omegaårene fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr.

Perioden fra 1844 til 1863, og perioden fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr., løper parallelt med hverandre, og også parallelt med periodene for den første og den andre engel. Disse fire linjene av profetisk historie er på linje med perioden fra 11. september til søndagsloven. Disse fem linjene er historien om Millers alfa «kom og se» og Kristi omega «kom og se».

Fire ganger sju

Riktig forstått identifiserer Tredje Mosebok tjueseks de «sju tider», fire ganger, og de «sju tider» er et symbol på Miller og hans budskap. I 1842 ble Millers forståelse av de «sju tider» nedfelt på 1843-kartet som søster White sier «ble ledet av Herrens hånd», og «ikke skulle forandres». Sju år senere døde Miller i 1849, og sju år senere blir budskapet om de «sju tider» ført inn i protokollen av Hiram Edson, og sju år senere blir det forkastet.

I 1842 ble Habakkuks første tavle utgitt.

I 1849 dør alfa-budbæreren for «de sju tider» på 1843-diagrammet.

I 1856 blir omega-budbæreren for de «sju tider» på 1850-kartet ignorert.

I 1863 blir Habakkuks to tavler forkastet, og 1863-kartet ble utgitt.

Et guddommelig skjema publisert i begynnelsen og et menneskelig skjema publisert ved slutten. I midten identifiseres to budbærere, for det andre budskapet har alltid en fordobling.

Første engel

I 1842 ble Habakkuks første tavle utgitt.

Den andre engelen

I 1849 dør den gamle budbæreren på 1843-kartet.

I 1856 blir det nye budskapet på 1850-diagrammet ignorert.

Tredje engel

I 1863 blir budskapet forkastet, og 1863-diagrammet ble utgitt.

En tjueenårsperiode som representerer fire symboler på de «sju tider», jevnt fordelt med sju års mellomrom. Alfa-budskapet blir publisert (1842), alfa-budbæreren dør (1849), omega-budbæreren blir ignorert (1856), og omega-budskapet blir forkastet (1863), noe som er et forbilde på 2012; 18. juli 2020; 2023; og den snart kommende søndagsloven. Millers død i 1849 samsvarer med 18. juli 2020. Budbæreren, og budskapet, ble oppreist igjen i 2023. Omega-budskapet blir nå åpnet, og det etterfølges av søndagsloven i 1863.

I millerittbevegelsen ble budskapet grunnfestet, og deretter døde budbæreren. I den parallelle bevegelsen ble budskapet grunnfestet, og deretter døde budskapet. Budskapet ble oppreist igjen i 1856 og 2023. Frafall er betegnelsen på 1863, og seier er betegnelsen på dets motstykke ved søndagsloven. Før frafallet og seieren ved søndagsloven og 1863 fremsettes avseglingsåpningen av kronesteinens omega-lys om de «sju tider» fra 1856, slik det har vært siden 2023.

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.

William Miller: 1782–1849

William: «vilje» og «hjelme» — «besluttsom beskytter», «målbevisst vokter» eller «viljestærk kriger».

Møller: en person som driver en mølle, særlig en mølle som maler korn til mel.

Egenrådlig kriger

«En oppriktig, redelig bonde, som var blitt ført til å tvile på Skriftenes guddommelige autoritet, men som likevel oppriktig ønsket å kjenne sannheten, var den mannen Gud på en særlig måte utvalgte til å gå i spissen for forkynnelsen av Kristi annet komme. Som mange andre reformatorer hadde William Miller i sitt tidlige liv kjempet med fattigdom og hadde således

lært de store lekser om energi og selvfornektelse. Medlemmene av den slekt han stammet fra, var kjennetegnet av en uavhengig, frihetselskende ånd, av evne til utholdenhet og glødende patriotisme—egenskaper som også var fremtredende i hans karakter. Hans far var kaptein i revolusjonshæren, og de trange kår i Millers tidlige liv kan føres tilbake til de ofre han brakte under denne stormfulle periodens kamper og lidelser. »

«Han hadde en sunn fysisk konstitusjon, og allerede i barndommen viste han tegn på mer enn alminnelig åndsevne. Etter hvert som han ble eldre, ble dette enda tydeligere. Hans sinn var virksomt og velutviklet, og han hadde en sterk tørst etter kunnskap. Selv om han ikke nøt fordelene av en akademisk utdanning, gjorde hans kjærlighet til studier og en vane med omhyggelig tenkning og skarpsindig gransking ham til en mann med sunn dømmekraft og vidsynte oppfatninger. Han hadde en uangripelig moralsk karakter og et misunnelsesverdige omdømme, og ble allment aktet for integritet, nøysomhet og velgjørenhet. Ved kraft av energi og flittig anvendelse sikret han seg tidlig en formue, selv om han fortsatt holdt fast ved sine studievane. Han innehadde ulike sivile og militære embeter med ære, og veiene til rikdom og ære syntes å stå vidåpne for ham.» *The Great Controversy*, 317.

«Kunnskapen om Gud kan ikke vinnes uten åndsanstrengelse, uten bønn om visdom, slik at dere kan skille ut fra sannhetens rene korn det agner som mennesker og Satan har forvrengt sannhetens læresetninger med. Satan og hans sammensvergelse av menneskelige redskaper har forsøkt å blande villfarelsens agner med sannhetens hvete. Vi bør med flid granske etter den skjulte skatt og søke visdom fra himmelen for å kunne skille menneskelige oppfinnelser fra de guddommelige bud. Den Hellige Ånd vil hjelpe den som søker de store og dyrebare sannheter som angår gjenløsningens plan. Jeg vil innprente hos alle det faktum at en overfladisk lesning av Skriftene ikke er nok. Vi må granske, og dette betyr å gjøre alt det ordet innebærer. Slik gruvearbeideren ivrig gjennom søker jorden for å oppdage dens gullårer, slik skal dere granske Guds ord etter den skjulte skatten som Satan så lenge har søkt å skjule for mennesket. Herren sier: ‘Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud.’ Johannes 7:17.»

«Guds ord er sannhet og lys, og det skal være en lampe for deres føtter, til å lede dem hvert skritt på veien til portene til Guds by. Det er av denne grunn at Satan har gjort så desperate anstrengelser for å hindre den vei som er ryddet for Herrens gjenløste, så de kan vandre på den. Dere skal ikke bringe deres egne tanker til Bibelen og gjøre deres meninger til et sentrum som sannheten skal dreie seg om omkring. Dere skal legge deres egne tanker til side ved undersøkelsens dør, og med ydmyke, underordnede hjerter, med selvet skjult i Kristus, med alvorlig bønn, skal dere søke visdom fra Gud. Dere bør føle at dere må kjenne Guds åpenbarte vilje, fordi den angår deres personlige, evige velferd. Bibelen er en veiviser hvorved dere kan kjenne veien til evig liv. Dere bør fremfor alle ting ønske at dere må kjenne Herrens vilje og veier. Dere skal ikke granske med den hensikt å finne skriftsteder som dere kan fortolke slik at de beviser deres teorier; for Guds ord erklærer at dette er å fordreie Skriftene til deres egen undergang. Dere må tømme dere selv for enhver fordom og komme i bønnens ånd til granskningen av Guds ord.» *Review and Herald*, 11. september 1894.

«William Miller ble født i Pittsfield, Massachusetts. Hans formelle skolegang bestod av bare 18 måneder, men han ble selvlært gjennom sin sterke lesevaner. Han begynte også tidlig å

skrive, ved å dikte poesi og føre dagbok. Hans lesning førte ham i kontakt med vantro forfattere som påvirket ham i retning av deismen. Han ble fredsdommer i slutten av tjueårene og kjempet i krigen i 1812. Flere erfaringer under denne konflikten vendte hans sinn mot en personlig Gud. Innen 1816 var han omvendt og begynte for alvor å studere Bibelen. Han skrev: 'Skriftene ... ble min glede, og i Jesus fant jeg en venn.'»

«I 1818 kom han i sitt studium av profetiene til den konklusjon at Jesus ville vende tilbake «omkring 1843». I 1831 begynte han, etter sterk overbevisning og forsynets ledelse til å gjøre det, å dele sine studier offentlig i små sammenhenger. Etter at han i 1839 møtte J. V. Himes, en fremtredende redaktør, ble veien åpnet for å forkynne for store forsamlinger i de større byene. Selv om han ble motarbeidet av mange, gjorde hans forkynnelse, og forkynnelsen til andre som tok imot adventbudskapet, et betydelig inntrykk, idet så mange som 100 000 kom til tro på Kristi snare komme. Ellen Harmon hørte ham i Portland, Maine, i mars 1840 da hun var 12 år gammel. Hun fortalte: «Mr. Miller gjennomgikk profetiene med en nøyaktighet som vakte overbevisning i tilhørernes hjerter. Han gikk inn på de profetiske tidsperiodene og fremførte mange beviser for å styrke sitt standpunkt. Deretter holdt hans alvorlige og kraftfulle appeller og formaninger til dem som ikke var beredt, folkemengdene som om de var trollbundet.» Life Sketches, 20.»